

ΙΣ)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 582

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΕ΄.

Τηλ. 628.280

8 Ἰανουαρίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΑΝΟΙΚΤΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

**Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φλωρίνης
κ. κ. Αὐγουστίνον Καντιώτην**

Σεβασμιώτατε,

Μετὰ θλίψεως πολλῆς καὶ συνοχῆς καρδίας ἀνέγνωμεν εἰς τὸ ἔγκριτον ὑμῶν φύλλον «Ἐκκλησιαστικός ἀγὼν» (τεῦχος Σεπτ.—Ὀκτώβρ.—Νοεμ. 1969) τὰ δημοσιευόμενα εἰς βάρος ἡμῶν. Γράφετε δέ, ὅτι ὀφείλομεν νὰ δεχώμεθα μετὰ χαρᾶς τοὺς ὑμετέρους ἐλέγχους, διότι ἐξ αὐτῶν τὰ μέγιστα δυνάμεθα νὰ ὠφεληθῶμεν. Πῶς εἶναι δυνατόν ἐκ τῶν ἐλέγχων τούτων νὰ προκύψῃ ὠφέλεια, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξουθενεῖτε παντελῶς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ δημοσιεύετε πολλὰ μὴ ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὴν ἀλήθειαν;

Ψέγετε ἡμᾶς δι' ἐλαττώματα, πάθη, ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας ἀνθρωπίνους ὡσὰν νὰ εἶχομέν ποτε καυχηθῇ, ὅτι ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογῖται εἴμεθα ἀναμάρτητοι, ἀπαθεῖς καὶ τέλειοι. Ὡς ἀνθρώποι βεβαίως δὲν τὸ ἀρνούμεθα, παρουσιάζομεν πολλὰς ἀδυναμίας, ἀτελείας καὶ μικρότητας, ἀλλ'

ὡς πρὸς τὴν πίστιν δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν τὴν ἐν Χριστῷ καύχησιν ὡς ὁ Παῦλος καὶ νὰ θροντοφωνήσωμεν τοῖς πᾶσι «τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακράν», ὅτι προσπαθοῦμεν χάριτι θεῖα νὰ ἀκολουθῶμεν τὴν ἀκρίβειαν ὡς πρὸς τὰ Δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ σεπτὰς Παραδόσεις.

Εἰς τὸ ὑμέτερον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας» γράφετε μετὰ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «.. Ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν φιλαρχία μεγάλη. Μανία πρὸς ἡγουμενοποίησιν. Λύσσα πρὸς δεσποτοποίησιν. Πολλοὶ σπουδαρχίδαι, μὴ δυνηθέντες νὰ ἐκπληρώσουν τὸν φλογερὸν πόθον τῆς φιλαρχίας τῶν ἐν τῇ ἐπισήμῳ Ἐκκλησίᾳ, κατέφυγον εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ἐγένοντο εὐπρόσδεκτοι ὑπ' αὐτῶν καὶ εἶδον ἐκεῖ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πάθους τῶν.»

Ποίων τὸν φλογερὸν πόθον πρὸς δεσποτοποίησιν ἐκ τῶν ὑμετέρων Κληρικῶν ἰ-

κανοποιήσαμεν; ποῖος δὲ Ἐπίσκοπος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας προέρχεται ἐξ ὑμῶν; σὰς προκαλοῦμεν καὶ ἐπιμένομεν νὰ μᾶς ἀπαντήσετε συγκεκριμένως καὶ ὀνομαστικῶς, ἄλλως θὰ διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως καὶ θὰ ἀποκαλύψωμεν πολλὰ.

Ἀλλὰ, Σεβασμιώτατε, ὅπωςδήποτε ἐξ ἰδίων κρίνετε τὰ ἀλλότρια «καθότι καὶ ὑμεῖς τὸν αὐτὸν πόθον ἢ μᾶλλον «λύσσαν πρὸς δεσποτοποίησιν» εἶχετε, ὡς ἀπέδειξεν ἡ πραγματικότης, διότι κατ' οὐδένα λόγον ἐσκέφθητε νὰ ἀποποιηθῆτε τὴν ὑμετέραν χειροτονίαν εἰς Ἐπίσκοπον, ἀλλ' «ἐλέω τοῦ τριπροσώπου δελτίου» ἐδέχθητε νὰ χειροτονηθῆτε παρὰ τὰς εἰς τὸ παρελθὸν διακηρύξεις ὑμῶν περὶ χειροτονιῶν «ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ».

Τι πιστεύετε, Σεβασμιώτατε; Ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν, καθότι κυριολεκτικῶς τὰ ἔχομεν χάσει, διότι ἄλλα λέγετε καὶ ἄλλα πράττετε.

Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον περὶ οὗ ὁ λόγος γράφετε: «Ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη, συνυπάρχουσα καὶ μετὰ τῆς ἀμαθείας, καθίσταται ἐμπόδιον ἀνυπέρβλητον πρὸς συνεννόησιν».

Ἀφοῦ, Σεβασμιώτατε, εἴμεθα ἀμαθεῖς, ὡς μᾶς χαρακτηρίζετε, διατὶ δὲν ἀποδείκνυσθε περισσότερον ἐπιεικῆς, πρὸς ἡμᾶς; Ἐὰν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας παρουσιάζωνται τοσαῦτα ἀτασθαλῖαι, ἀνωμαλῖαι καὶ φαυλότητες «ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς», ἐκκλησίας, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τόσους καὶ τόσους πτυχιούχους, δόκτορας, καὶ πεπαιδευμένους, δὲν δικαιολογεῖται ἡ ὑπαρξὶς ὀρισμένων σφαλμάτων καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀγραμμάτους καὶ ἀμαθεῖς;

Ἐξ ἄλλου πάντες οἱ κληρικοὶ καὶ πάντες οἱ λαϊκοὶ τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας εἶναι μορφωμένοι;

Γράφετε ἐπίσης, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν περισσότερα σκάνδαλα. «Σκάνδαλα; περισσότερα εἰς τὸν κλῆρον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὸν κλῆρον τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἐγένετο κάποια κάθαρσις. Εἰς τὸν κλῆρον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ποῖα κάθαρσις γίνεται;» Ἐξ ὧν λέγετε ἀποδεικνύετε, ὅτι ὑμεῖς ἔχετε πολὺ περισσότερα σκάνδαλα εἰς τὸν ὑμέτερον κλῆρον. Εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία» ἀναγράφονται καθαιρέσεις καὶ ἀργαῖαι κληρικῶν, δι' ἃς ἀποροῦμεν καὶ ἐξιστάμεθα. Πῶς λοιπὸν Ὑμεῖς οἱ σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι καὶ πολυπαθεῖς Ἱεράρχαι δὲν δύνασθε νὰ προλάβητε τὴν πτώσιν τοσούτων κληρικῶν, διαθέτοντες τόσα καὶ τόσα μέσα, ἔτι

δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως; Δὲν εἶναι δύσκολον, δυσκολώτατον ἔργον νὰ διορθώσωμεν ἡμεῖς τὰ κακῶς κείμενα εἰς τὴν ὑμετέραν Ἐκκλησίαν; ἡμεῖς οἱ ἀμαθεῖς, οἱ ἄσοφοι καὶ μὴ ἔχοντες σπουδᾶσαι εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἑσπερίας; Μὴ γράφετε, Σεβασμιώτατε, ἀναληθείας ἀλλὰ γράφετε ὅ, τι συγκεκριμένον καὶ θετικόν, διότι διὰ τῶν ὑμετέρων δημοσιεύσεων ἐγένεσθε πρόξενος σκανδαλισμοῦ εἰς τὰς συνειδήσεις χιλιάδων πιστῶν αὐχὶ μόνον Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ καὶ πιστῶν ὁπαδῶν ὑμῶν, οἱ ὁποῖοι λέγουν: «Ὁ Καντιώτης; αὐτὸς δεσπότης ἤθελε νὰ γίνῃ καὶ τώρα πλέον δὲν τὸν ἐνδιαφέρει τίποτε. Ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν πατερίτσα στὰ χέρια του καὶ ἐφόρεσε τὴν μίτρα ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἀγωνίζεται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.»

Σεβασμιώτατε, εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀναφέρετε: «Παραβάσεις ἱερῶν Κανόνων; Πλῆθος». Παρακαλοῦμεν τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα νὰ ἀναφέρῃ εἰς ἡμᾶς ποίους ἱεροὺς Κανόνας παραβαίνομεν καὶ εἰς ποίας περιπτώσεις. Ἐπίσης ὡς πρὸς τὸ θέμα τῶν ἀναχειροτονιῶν Κληρικῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας προκαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ ἀναφέρητε ὀνομαστικῶς ποίους ἐκ τῶν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀνεχειροτονήσαμεν. Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας ἀναχειροτονοῦν κληρικοὺς ἡμετέρους, ὡς τὸν Ἱερέα ὀνόματι Εὐστάθιον Ἐλευθερίου, ὃν ἐδέξατο Μητροπολίτης τοῦ Νέου Ἠμερολογίου καὶ ἀνεχειροτόνησεν ἐξ ὑπαρχῆς εἰς διάκονον καὶ κατόπιν εἰς Ἱερέα καλῶς, ἐπληροφόρηθημεν.

Ἡμεῖς, Σεβασμιώτατε, δὲν ἀδιαφοροῦμεν διὰ τοὺς ἀναξίους κληρικοὺς, ὡς κατηγορεῖτε ἡμᾶς, ἀλλὰ τοὺς ἐπιβάλλομεν τὰ δέοντα ἐπιτίμια ἢ τοὺς ἀποκόπτομεν ἐκ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἀφοῦ διαπιστώσωμεν, ὅτι δὲν πορεύονται ὀρθῶς.

Εἰς τὸ Ὑμέτερον σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τώρα», γράφετε τὰ ἐξῆς: «Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἤλεγξε τώρα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἡλεγξε μίαν μόνον φοράν. Καὶ ἤλεγξεν ἐπιεικῶς. Ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ἑκατὸν ἐλεγκτικοὺς λόγους καὶ εἶπεν ἕνα μόνον καὶ τοῦτον συνεκέρασε μέ ἔπαινον. Τί ἔπρεπε νὰ πράξουν μετὰ τὸν ἔλεγχον τοῦτον οἱ ἀγαπητοὶ Παλαιοημερολογῖται; Ἄν ἦσαν συνετοὶ καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, ἔπρεπε, ναὶ ἔπρεπε, νὰ εὐχαριστήσουν διὰ τὸν ἔλεγχον καὶ νὰ εἰπουν. Ὅλίγα ἐγράψατε. Περισσότερα ἔπρεπε νὰ γράψετε. Διότι ὄντως τὴν παράταξιν

μας πολλή ἁμαρτία, ἄσυνδοσία καὶ κακοδαίμονία μαστίζει. Ἐξήλθομεν ἐκ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας διὰ νὰ εἴμεθα καλλίτεροι καὶ εἴμεθα ἐν πολλαῖς χειρότεροι. Βαίνομεν ὡς Ἐκκλησία, πρὸς τελείαν ἀποσύνθεσιν. Καὶ ἔχομεν ἀνάγκην ἰσχυρῶν ἀφορμῶν μήπως ἔλθωμεν εἰς συναισθήσιν καὶ αὐτοέλεγχον». Ὡστε, Σεβασμιώτατε πιστεύετε, ὅτι θαίνομεν ὡς Ἐκκλησία πρὸς τελείαν ἀποσύνθεσιν; Πῶς τότε εἰς τὸ αὐτὸ σχόλιον γράφετε, ὅτι: «ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἴσως τοὺς θεωρεῖ (τοὺς Παλαιοημερολογίτας) ἀμελητέαν ποσότητα. Ἡμεῖς τοὺς θεωροῦμεν ὑπολογίσιμον δύναμιν». Ἀλλαχοῦ δὲ εἰς τὸ κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας» τὰ κάτωθι: Οἱ Παλαιοημερολογίται εἰς ἡμᾶς εἶναι συμπαθεῖς καὶ ἀγαπητοί. Συμπαθεῖς διὰ τοὺς διωγμοὺς, ἀγαπητοὶ διὰ τὸν ζῆλον τῶν». Πῶς ταῦτα συμβιβάζονται, Σεβασμιώτατε, μὲ ὅσα γράφετε; δὲν νομίζετε ὅτι ἐλέγγεσθε ὡς ἀνακόλουθος; Συμφωνοῦν οἱ λόγοι σας οὗτοι πρὸς ὅσα ἐπισήμως διεκηρύξατε τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Ἀκροπόλ κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ ἐχαρακτήρισατε ἡμᾶς τοὺς Παλαιοημερολογίτας ὡς τὰ σκληρὰ καρῦδια, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ σπάσουν τὰ σάπια δόντια τῶν αἰρετικῶν, καὶ ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν τὸ φρένον τῆς Ὁρθοδοξίας; Τί ἐκ τούτων ὧν πιστεύετε;

Κατελίπετε τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ποικίλων αἰρετικῶν καὶ νεωτεριστῶν καὶ καινοτόμων καὶ ἤρχισατε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων; στηριζόμενος εἰς τὰς ἀτελείας καὶ μικρότητας ὀρισμένων ἁμαθῶν Παλαιοημερολογιτῶν προσπαθεῖτε νὰ σειστέτε ἐκ θεμελίων τὸ οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος; Οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι ἁμαθεῖς καὶ ἀτελεῖς, ἀλλὰ ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ὅσον οὐδεὶς ἄλλος κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, καὶ εἶναι ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ τὴν ζωὴν τῶν νὰ θυσιάσουν, ἂν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν εὐσεβῶν Παραδόσεων. Εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἴσως νὰ μὴ ὑπάρχουν πλεῖστοι πτυχιούχοι, ἀλλὰ πολλοὶ ἀγωνισταί, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπεραμύνονται τῶν παραδόσεων ὁρμώμενοι ἐξ ὑπερηφανείας, ἰσχυρογνωμοσύνης καὶ φανατισμοῦ ὡς κακῶς ὑποστηρίζετε ἀλλὰ ἐκ σεβασμοῦ ἀπεριόριστου πρὸς τὴν θεοπαράδοτον πίστιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλαχοῦ γράφετε τὰ κάτωθι: «Πρᾶγ-

μα μεγέθους ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ Ἰγνάτιον τὸν Θεοφόρον, πνίγεται παρ' αὐτοῖς εἰς 13 σταγόνας ὕδατος. Αἱ 13 ἡμέραι τοῦ ἡμερολογίου διαφορὰ τρομακτικὴ, θέμα σωτηρίας, δόγμα πίστεως!». Σεβασμιώτατε, πιστεύετε, ὅτι ἐπιμένομεν μόνον διὰ τὰς 13 ἡμέρας καὶ ὅτι εἴμεθα χρονολάτραι; Τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶναι παράδοσις Πανορθόδοξου κύρους καὶ παράδοσις Ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ Θείας λατρείας; Τὴν ἱερὰν Παράδοσιν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ δὲν τὴν προστατεύουν οἱ ἱεροὶ κανόνες; Ὁ ἔβδομος Κανὼν τῆς Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διακελεύει ταῦτα: «Ὁ παραβαίνων τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καθαιρεῖσθω», ὁ δὲ Μ. Βασίλειος λέγει: «φανερὰ ἐκπτώσις πίστεως καὶ ὑπερηφανείας ἢ τὸ ἀφαιρεῖν τι τῶν γεγραμμένων, ἢ τὸ ἐπειςάγειν τι τῶν μὴ γεγραμμένων» καὶ ἁλλαχοῦ: «εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαιμεν τὰ ἀγραφα τῶν ἑθῶν ὡς μὴ μεγάλῃν ἔχοντα δύναμιν παραιτεῖσθαι, λάθοιμεν ἂν καὶ περὶ αὐτὰ τὰ καίρια ζημιοῦντες τὸ Εὐαγγέλιον». Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἀποφαίνεται οὕτω: «Καθάπερ ἐν τοῖς βασιλικαῖς νομίμασιν ὁ μικρόν τοῦ χαρακτήρος περικόψας, ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο οὕτω καὶ ὁ τῆς ὑγιούς πίστεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας τῷ παντὶ λυμαίνεται, ἐπὶ τὰ χεῖρονα προϊόν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς... καὶ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέτρεψαν οἱ καὶ μικρόν τι καινοτομοῦντες».

Ἴδου ἐπίσης τί αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἀπεφώνησαν περὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων: «τοὺς ἁμαρτήσαντας εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἱερὰς Παραδόσεις ἀναθεματίζεσθαι καὶ μετὰ τὸ θάνατον» (Ε! Ἀγ. Οἰκ. Σύν.) «Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα» (Ζ' Οἰκ. Σύν.)

Δὲν εἶναι λοιπὸν βασικὸν τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου ἀφοῦ ἔνεκα τούτου καὶ τρεῖς Πανορθόδοξοὶ Σύνοδοι συνεκλήθησαν ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β! κατὰ τὰ ἔτη 1583—1587—1593 καὶ ἐχαρακτήρισαν τοῦτο (τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον) ὡς μίαν καινοτομίαν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν ἱερῶν κανόνων; Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου δὲν προσέβαλε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἣν ἡ δευτέρα καὶ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀνήγαγεν εἰς δόγμα προσθέσασα εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως τό: «Πιστεύω... εἰς μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»; Τὸ ἡμερο-

λόγιον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ λαμβανόμενον δὲν εἶναι παρὰ ζήτημα χρόνου καὶ ἡμερομηνιῶν καὶ ὡς τοιοῦτον ἀσχετον πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλ' ὅταν ὁμως λάβωμεν ὑπ' ὄψιν σχετικῶς μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν βίωσιν τῆς πίστεως τῆς Θείας καὶ Ὁρθοδόξου λατρείας πειθόμεθα ὅτι, ἡ μονομερὴς τούτου μεταβολή, δὲν εἶναι ὅλως ἀσχετος καὶ ξένη δογματικῶν καὶ κανονικῶν σχέσεων καὶ συνθηκῶν κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀοιδίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, ὅστις γράφων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου γράφει τὰ ἑξῆς εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 226)20.4.24 ἐγκύκλιον: «πῶς δὴ Δογματικῶν τε καὶ Κανονικῶν σχέσεων καὶ συνθηκῶν λογισθῆσεται ξένη;».

Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην τοῦ ἀοιδίου Πατριάρχου τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἐπέχει θέσιν δογματικὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Πῶς λοιπόν, Σεβασμιώτατε, γράφετε εἰρωνικῶς καὶ ἐμπαικτικῶς τὰ προαναφερθέντα περὶ τοῦ ἡμερολογίου; Ἡμεῖς γινώσκομεν τί πιστεύομεν καὶ ἔχομεν γαληνιάϊαν καὶ ἀκατηγόρητον τὴν συνειδησιν ὅτι ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς πίστεως βαδίζομεν ὀρθῶς ἀκολουθοῦντες τοῖς ἴχνεσι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ὑμεῖς Σεβασμιώτατε, ποίους Πατέρας ἀκολουθεῖτε, ὁ μνημονεύων τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὅστις οὔτε Ἀποστόλους, οὔτε Συνόδους, οὔτε Πατέρας σέβεται, ἀλλὰ μόνον τὸν Πάπαν καὶ ὅλας τὰς ἄλλας θρησκείας; Χωλαίνων περὶ τὴν πίστιν προσπαθεῖτε νὰ διορθώσητε ἡμετέρας ἀτελείας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀσυγκρίτως μηδαμυνώτεραι ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὀρθὴν πίστιν ἣτις ἀποτελεῖ τὸ «ὃ οὐκ ἄνευ» τῆς σωτηρίας; Δὲν συγκλονίζεσθε, ὅταν μνημονεύητε τοῦ Πατριάρχου, ὅστις διὰ θερμότητος ἐπιστολῆς συγχαίρει καὶ εὐλογεῖ τὸ ἔργον τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου (Μασωνικοῦ ὀμίλου) καὶ ὁμολογεῖ.. εὐθαρσῶς, ὅτι διατηρεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἐξ Ἀμερικῆς σύνδεσμον μετὰ τῆς μεγάλης ταύτης παγκοσμίου Ὁργανώσεως;».

Ἀγωνίσθητε νὰ διορθώσητε τὰ ἀφορῶντα τὴν ὑμέτεραν Ἐκκλησίαν, ἥτις κλυδωνίζεται κατὰ καιροῦς ὡς καὶ προσφάτως καὶ ἀφήσατε ἡμᾶς ἡσύχους νὰ ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν ὑπὲρ ἧς ὡς κάλλιον παντὸς ἄλλου γινώσκετε ἔχομεν ὑποστῆ οὐκ ὀλίγα καὶ εἴμεθα ἔτοιμοι χάρι-

τι Χριστοῦ καὶ μυρία ἄλλα νὰ ὑποστῶμεν.

Παρακαλοῦμεν καὶ προκαλοῦμεν νὰ ἀπαντήσητε εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀμαθεῖς Παλαιοημερολογίτας, οἱ ὅποιοι οὐδένα φοβούμεθα οὔτε ἀπειλοῦντα οὔτε πολεμοῦντα ἡμᾶς, διότι ἔχομεν μεθ' ἡμῶν σύμμαχον καὶ βοηθὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας τὸν Θεόν, καὶ τὰς πρεσβείας καὶ μεσιτείας πάντων τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, οἵτινες ἐπὶ τὸ ποτήριον τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατέλιπον εἰς ἡμᾶς παράδειγμα ἄξιον πρὸς μίμησιν. Ἀξιῶσαι Κύριος ὁ Θεὸς τοὺς εὐσεβεῖς νὰ μιμηθῶμεν τούτους, καθότι κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον «Τιμὴ μάρτυρος, μίμησις Μάρτυρος.»

Ἡ Διεύθυνσις «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»

Οἰκοδομητικὴ στήλη

Ἡ διόρθωσις τῶν ἄλλων

πόθεν πρέπει νὰ ἀρχηται;

Πολλὲς φορές βλέπομεν ἄτομα, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν διὰ λόγου νὰ διορθώσουν τοὺς συνανθρώπους των εἰς τὰ παραπτώματά των καὶ νὰ διδάξουν τούτους διζῆν ἐναρέτου καὶ ἀκηλιδώτου διδασκαλίου τὰ πρὸς διόρθωσιν!!!

Ἡ διδασκαλία καὶ διόρθωσις τῶν ἄλλων ἐξ ἡμῶν πρέπει ν' ἀκολουθῇ πρῶτον τὴν διόρθωσιν ἡμῶν αὐτῶν. Πᾶς ἄνθρωπος παραπίπτει ὁ μὲν πολὺ, ὁ δὲ ὀλίγον εἰς διάφορα παραπτώματα. Τὰ παραπτώματα τοῦ συνανθρώπου μας ὀφείλομεν νὰ μὴ κατακρίνομεν καὶ καταδικάζομεν ταχέως καὶ ἐμπύπτομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἐνοχλὴν αὐτῶν. Διότι ὁ Παῦλος λέγει «ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνεις τὸν ἑτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις.»

Πρέπει, ὅθεν, νὰ γνωρίζομεν, ὅτι πλὴν τῶν φανερῶν παραπτωμάτων, ὑπάρχουσι καὶ ἀφανῆ καὶ κρύφια ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου... τὰ ὁποῖα μόνον γνωρίζει ὁ καρδιογνώστης Θεός. Συνήθως ὑπ' αὐτῶν κρυφύονται οἱ σιγηματίαι, οἱ θέλοντες νὰ φαίνονται ἐνάρετοι καὶ δικαιοκρίται χωρὶς νὰ εἶναι τοιοῦτοι καὶ νὰ ἐποκρίνονται, κατακρίνοντας τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων... ἐνῷ οὗτοι ἔχουσι τὰ χεῖριστα ἁμαρτήματα, ὡς τὴν οἴησιν, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν δολιότητα, τὴν φοβερὰν κατάκρισιν καὶ σκεοφαντίαν, τὸν φθόνον, τὸ μῖσος, τὴν ζήλειαν, καὶ ἄλλα... θεοσυτηγῇ κακὰ, τὰ ὁποῖα παραβαλλόμενα μὲ τὰ παραπτώματα

Πρὸς τὴν Ἑφημερίδα «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ»

Ἀθήνας

Φίλε κ. Διευθυντά,

Εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος σας καὶ μὲ πραγματικὴ ἀγωνία περιμένω τὸ φύλλο διὰ νὰ μάθω Ἐκκλησιαστικὰ νέα καὶ τὰς ἐνεργείας σας διὰ τὴν ἐξυγίανσιν καὶ ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Παίροντας ὁμῶς τὸ τελευταῖο φύλλον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἐξεπλάγην μὲ ὅσα διάβασα εἰς τὸ κείμενον ἀφθρον, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω ἀκόμη, ὅτι ἡ δική σας γραφὴς ἠδύνατο νὰ γράφῃ τὰ ὅσα ἔγραψε ἐναντὶ τῶν Παλαιοορθολογητῶν, ποὺ μέχρι τοῦδε ὑπεστηρίζετε καὶ ἐδικαιώνετε τὸν πράγματι δίκαιον ἄγωνα αὐτῶν.

Ἀπορῶ πῶς σεῖς γράφετε; «Αἱ 13 ἡμέραι τοῦ ἡμερολογίου, διαφορὰ τρομακτικῆ, θέμα σωτηρίας, δόγμα πίστεως».

Δὲν νομίζω ὅτι πιστεύετε εἰς ὅσα γράφετε γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1583 μέχρι τῆς ἀποφράδος ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπαναστατικῶς καὶ μονομερῶς ἐφῆρμονε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἐτέθη τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἐναυάγησε. Καὶ τοῦτο, διότι ὅλαι αἱ γενόμεναι συζητήσεις ἐσφραγίζοντο διὰ τῆς Ἱερᾶς Σφραγίδος «Μὴ μέταιρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔ-

τῶν ἄλλων, ἅτινα προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ εἶναι ὄντως ἓνας τεράστιος δοκός, τὸν ὁποῖον οὐδόλως παρατηρεῖ ἐναντι τοῦ μικροῦ κάρφους τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἐὰν θέλῃ τις λοιπόν, νὰ κρίνῃ καὶ διορθώσῃ τὸν ἄλλον, πρέπει πρῶτον νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς του συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐὰν εὕρῃ αὐτὴν γέμισαν κακῶν... τότε πρῶτον νὰ καθαρίσῃ ἑαυτὴν διὰ τῆς μετανόιας καὶ συντριβῆς, τῆς πίστεως εἰς Χριστὸν καὶ τῆς χάριτος Αὐτοῦ καὶ κατόπιν νὰ ρίψῃ βλέμμα εἰς τὰ ἑλαττώματα τῶν ἄλλων πρὸς διόρθωσιν. Ὡς κατορθώσῃ πρῶτον νὰ καταστῇ ἱκανὸς νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ σκεπάσῃ τοὺς ἀδελφοὺς μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ τότε νὰ προβαίνει εἰς τὴν διδασκαλίαν ἢ εἰς τὸν ἔλεγχον διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν ἄλλων, ἀποῦ πρῶτος αὐτὸς ἔχῃ τὸ προβάδισμα τοῦ ἐσωτερικοῦ του καθαρισμοῦ. Ὡς ἀκούῃ τοῦ Κυρίου λέγοντος: «Τὶ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σὺ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;»

Ἡ διόρθωσις, λοιπόν, τῶν ἄλλων πρέπει νὰ ἀρχῇ ἐξ ἡμῶν.

ΘΕΝΤΟΣΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΟΥ» (Παρ. Κ Β. 28).

Αἱ 13 ἡμέραι τοῦ ἡμερολογίου εἶναι πράγματι «διαφορὰ τρομακτικῆ, θέμα σωτηρίας, δόγμα πίστεως» διότι ἐὰν δὲν ἦτο «διαφορὰ τρομακτικῆ δὲν θὰ ἠσχολοῦντο μὲ τὸ θέμα αὐτὸ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, ὅπως ἡ ἐν Κων)πολεὶ Πανορθόδοξος Σύνοδος τὸ 1583 ἐπὶ Ἱερεμίου Β'.—ἡ τρίτη Πανορθόδοξος ἐν Κων)λει, τὸ 1593 ἐπὶ ἰδίῳ Πατριάρχῳ καὶ ἀποτελουμένη ἐξ 152 Ἐπισκόπων καὶ τεσσάρων Πατριαρχῶν, ἐπίσης τὸ ἔτος 1848 πρὸς διαφύτιον τῶν Ὁρθόδοξων ἐξεδόθη καὶ ἀπελήθη πρὸς ἀπάσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, ἐγκύκλιος φέρουσα τὰς ὑπογραφὰς τῶν τότε 4 κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξων Πατριαρχῶν, ὡς καὶ κατὰ τὸ 1827 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῳ Ἀγαθαγγέλῳ αἱ Διοικητικαὶ Σύνοδοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρόντων καὶ τῶν 4ων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς δὲν θὰ κατεδίκαζον πᾶσαν μεταρρυθμίσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Κατὰ τὸ ἔτος 1902 ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἡ συσταθεῖσα διὰ τὴν μελέτην πραγματείας σχετικῶς διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, σταλείσης ἐκ Σμύρνης πρὸς τὴν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατέληξε μετὰ ἡμπεριστατωμένη μελέτην εἰς τὸ ἐξῆς πόρισμα: «Ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξετάζονσα τὸ ζήτημα ἡ ἐπιτροπὴ οὐδὲν εὕρισκει θρησκευτικῶς συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀποστῆναι τῆς διὰ τῶν αἰώνων καθιερωθείσης πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντικαταστήσαι τὸ ἀστρονομικῶς ἀτελέστερον θεωρούμενον ἡμερολόγιον δι' ἑτέρου... Εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἐορτάζουσιν, οὐχὶ οἱ ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἐπιτηδεύοντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσέδειαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς.»

Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐζήτησεν τὰς γνώμας τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀκολούθως: Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων: «... Πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου καὶ δὴ προτιμήσει τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ὁρθοδοξίας.»

Ἐκκλησία Ρουμανίας: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγίας Αὐτοκεφάλου Ὁρθόδοξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας φρονεῖ καὶ ἐξαίτεται, ἵνα μείνωμεν εἰς ἃ εὕρισκόμεθα σήμερον. Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κανονικὰς διατάξεις ἂν ἠθέλωμεν σκεφθῇ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μεθ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔξ ἀπὸ τῶσιν αἰώνων, Ἐκτὸς τούτου οὐτε

διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀρχαίας Συνδικὰς διατάξεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησιαστικὴν Δόξαν.»

Τὴν αὐτὴν ἄρνησιν ἔφερον καὶ αἱ Ὁ ρ θ ό ξ ο ι Ἐ κ κ λ η σ ί α ι Σ ε ρ β ί α ς, Μ α υ ρ ο β ο υ ν ί ο υ καὶ Ρ ω σ σ ί α ς. (Ἡμερ. Ζητήματα Ἀνθ. Βιζύης.) Κατόπιν τῶν ὡς ἄνω ἀπαντήσαν τὸ Πατριαρχεῖον Κων)λεως ἐγνωμοδότησε χαρακτηρίζον ὡς ἐπαρκεστάτην τὴν γνώμην τῆς καθ' ὅλου κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν τῇ γνωματεύσει ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς ἐπιγραμματικά: «Τοῦτο γνώρισμα οὐσιωδέστατον τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦτο τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου αὐτῆς κανονικοῦ Διοικητικοῦ οἰκοδομήματος, τὸ μὴ κινεῖν ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν. Τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προϊούσας. Πῶς γάρ οὐ δίκαιον τὰ ἐπὶ αἰῶνας τοσοῦτους κατὰ τάξιν γενόμενα καὶ εὐσχημῶνως ἔχοντα, καὶ τοῦ λοιποῦ κρατεῖν καὶ αἰδέσθαι εἶναι; Πῶς δ' οὐκ ἀκίνδινον διασειεσθαι καὶ διασαλεύεσθαι τὸ ἀπὸ Συνόδων Οἰκοιμενικῶν καὶ ὁρῶν Πατέρων ἀποπηγάζον σεμνὸν καὶ ἱερωτάτον σύστημα τῶν Ἀγιωτάτων Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, ὧν καὶ τὰ θεμέλια Ἀποστολικά καὶ ὁ δέκα καὶ ἐννέα αἰῶνων δις πόνοις ἀτότοις καὶ μόχθοις ἐν ἀγῶσιν ἀνεκδιηγῆτος καὶ αἷμασι Μαρτυρικοῖς ἐσφυρηλάτηται, καὶ αἱ πρὸς τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησίαν Θεολογικαὶ ὑπηρεσίαι πανθαυματολογούμεναι καὶ πολύτιμοι;... Ἡμεῖς τε γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον...»

Ἀλλὰ καὶ τοιαῦται γνώμαι ἐξεφράσθησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1923 καὶ ἐντεῦθεν, πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι γενομένην ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν, ὅπως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολήμων, Πατριαρχείου Κων)λεως ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου Γρηγορίου, Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας τὸ ὁποῖον ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλ)τος τοῦ κοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου «... ἀποκροῦσιν πᾶσαν προσθήκην ἢ πᾶσαν μεταρρύθμισιν ἡμερολογίου...» καὶ μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν ἔγραψε, πρὸς τὸν ἴδιον μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Ὁδὸν κρύπτομεν Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῶν ἐνεκεν ἀδοκίμῳ ταύτῃ ἀγγελίᾳ καὶ ἡμεῖς σκληρὰν ἔσχομεν τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῇ Συνόδῳ, καὶ ἐγκάρδιος συνέσχε θλίψις τοὺς ἱερωτάτους ἀδελφοὺς κατιδόντας, ὅτι ἄνευ αἰτίας πραγματικῆς ἀπεκρούσθη ἡ ἀδελφικὴ σύστασις καὶ παρακλήσις τεσσάρων Ἀποστολικῶν θρόνων, καὶ μονομερῶς εἰς νόμον Ἐκκλησιαστικοῦ τύπου ἀνενεχθῆναι προτείνεται διόρθωσις...».

Τί ἔτι λέγω; ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος. Νομίζω ἀρκετὰ διὰ νὰ καταδειχθῇ ὅτι αἱ «13 ἡμέραι «τρομακτικῆς διαφοράς»

Εἶναι καὶ θέμα σωτηρίας, διότι ὡς ἀναφέρει ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τὸ 1583 καὶ ἄλλα «Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς αἱ 7 Ἀγία Οἰκοιμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέτισαν καλῶς, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νέον ἡμερολόγιον τῶν ἀδελφῶν ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ θέλει ν' ἀνατρέψῃ τὰ πατρο-

παράδοτα ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχει τὸ Α Ν Α - Θ Ε Μ Α καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἃς εἶναι». (χειρόγραφο 772 σελῖς 15—17 Μονῆς Ρωσσιζῆς Ἀγ. Ὁρους).

Εἶναι καὶ δόγμα πίστεως ὃχι βέβαια αὐταὶ αὐταὶ αἱ 13 ἡμέραι ἀλλὰ διὰ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν, λόγῳ ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἐπὶβλήθη ἡ διάσπασις τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν, δοθέντος ὅτι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ ἓνα τῶν συνδετικῶν κρίκων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν πυξίδα τῆς θείας λατρείας. Ἡ ἀποκόλλησις λοιπὸν τοῦ συνδετικοῦ κρίκου, ὅπερ ἐπράξεν ἡ Κροατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπέφερε τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὰ ἀνωτέρω παραδέχεται καὶ ἡ συσταθεῖσα εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ καὶ Χρυσ. Παπαδόπουλος καὶ Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος διὰ ν' ἀποφανθῶν κατόπιν ἐμπεριστατομένης μελέτης περὶ τῆς μονομεροῦς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἀυτοκρατορίας Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, εἰποῦσα θὰ δημιουργήσῃ λόγον σχίσματος καὶ θὰ καταστρέψῃ τὴν ἐνότητα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἣτις ἀποτελεῖ ΔΟΓΜΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, καὶ θὰ ζημιώσῃ σοβαρῶς καὶ τὸ ἔθνηκον συμφέρον διὰ τοῦ «σχίσματος». Καυχώμεθα, ὅτι εἰμεθα ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων χωρὶς νὰ μιμούμεθα αὐτούς, οἱ ὅποιοι ἦσαν αὐστηροὶ τηρηταὶ τῶν πατρῶων παραδόσεων τῶν αἰ ὅποιοι δὲν ἦσαν καὶ Θεόπνευστοι ὡς αἱ ἱδικαί μας παραδόσεις. Ἐφθασαν σὲ σημεῖον νὰ καταδικάσων ἀνθρώπους διότι παρέβαινον τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων τῶν, ὅπως τὸν Ἱεροφάντην Ἀρχιαν καὶ τὸν σοφὸν Σωκράτην. Ὁ δὲ Ἰσοκράτης εἰς τὰς παραινέσεις του πρὸς τὸν Δημόνικον γράφει: «Ἐτήρουν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅπως μηδὲν, μήτε τῶν πατρῶν καταλύσωσι, μήτ' ἔξω τῶν νομιζομένων προσθήσωσι τι. Οὐ γὰρ ἐν ταῖς πολυτελείαις ἐνόμιζον εἶναι τὴν εὐσέβειαν, ἀλλ' ἐν τῷ μηδὲν κινεῖν, ὧν αὐτοῖς οἱ πρόγονοι παρέδωσαν...»

Εἰς τὸ περιοδικὸν «ΣΤΑΤΡΟΣ» μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἀριθ. 103 ἐδιάβασα τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ν. Ι. Σωτηροπούλου «ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ». Ἐκεῖ εἶδα νὰ θέτῃ εὐλογον ἐρωτήσιν πρὸς τοὺς Χιλιάστας: «... Τόσοι αἰῶνες πρὸ ἡμῶν ἦσαν αἰῶνες πλάνης; Καὶ μόλις κατὰ τὸ παρελθόντα αἰῶνα ἦλθατε σεῖς καὶ ἀνεκαλύψατε τὴν ἀλήθειαν; Ὅλοι πρὸ ὑμῶν ἦσαν ἀνόητοι καὶ μόνον σεῖς εἰσθε οἱ ἔξυπνοι;» Μήπως ἀφορίζουν αἱ αὐταὶ ἐρωτήσεις ἐκ μέρους ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς; Αὐτὰ διὰ τὰς «13 ἡμέρας».

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὰς κατηγορίας ἐναντίον μας θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς παραπῆμω εἰς τὸ Ματθ. Ζ' 3—5.

Ἐπίσης, διὰ τὴν φράσιν «...αὐτοὶ ἓνα ἡγέρην κληρικόν, δυνάμενον νὰ δώσῃ τὴν μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἔχουν νὰ μᾶς δείξουν». Ἐγὼ νὰ προσθέσω τοῦτο, φαίνεται ὅτι ἐξοῦσατε ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς Ἑλλάδος θταν οἱ Παλαιοῦ ἡμερολογίται ἱερεῖς ἐσύροντο εἰς τὰς μητροπόλεις καὶ ἀπεσχηματίζοντο καὶ παντοιοτρόπως ἐκακοποιούντο καὶ διεκωμωδοῦντο ὑπὸ

Πρὸς τὴν Ἑφημερίδα «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ»

«Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας»

Ἀλγεινὴν πράγματι ἐντύπωσιν προεκάλεσεν τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον κύριον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν, ὅχι διότι προστετέθη εἰς ἀκόμῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν πολεμίων μας, ἀλλὰ διότι ὁ προστεθείς ἐνομίζετο φίλος ὑφ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὰ Ἐκκλησιαστικά θέματα. Ἀσφαλῶς καὶ αὐτοὺς θὰ ἐξέπληξεν ἡ στάσις αὕτη καὶ ἐγεννήθη ἡ ἀπορία εἰς ἀμφοτέρους, πῶς ἥλλαξε πορείαν 180 μοιρῶν ἡ παρατάξις σας ἔναντι ἡμῶν τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Τὴν αἰτίαν δυστυχῶς δὲν ἀναφέρετε, ἀν καὶ εἶναι γνωστὴ εἰς ἡμᾶς. Ἀρκεῖσθε νὰ ἀναφέρετε ὡς αἰτίαν τὴν φράσιν «πορεύονται ἐσχάτως πρὸς αὐτοὺς ἀρκετοὶ θρησκευτικοί», προφανῶς ὁπαδοὶ σας καὶ διὰ νὰ περιστείλητε τὴν προσέλευσιν τῶν εἰς τὰς τάξεις μας μεταχειρίζεσθε τὸ κατηγορητήριον ἐναντίον μας κατὰ πρόπον ποὺ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐτόλμησεν ἐκ τῶν ἐγνωσμένων πολεμίων μας.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Πανάγαθον Θεόν, διότι μᾶς ἀπεκάλυψε τὰς πραγματικὰς ἰδέας σας ἔναντι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε, στάσις σας ἦτο Φαρισαϊκὴ.

Με ὅσα γράφετε εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον σας κα-

ὲν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Βλέπετε ἔδιδαν τὴν μάχην διὰ τὴν... Ὁρθοδοξίαν μὲ τὸν τρόπον αὐτόν. Ἐπὶ πενήντην ἔτη περίπου ἐδείξαμεν ἂν μπορούμε νὰ δώσωμε «τὴν μάχην διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν».

Ἡ μάχη δὲν δίδεται, φίλε κ. διευθυντά, διὰ πτυχίον Πανεπιστημίων μόνον, ποὺ προφανῶς θὰ ἐννοήτε, ἀλλὰ διὰ τῆς ὁρθῆς πίστεως, διὰ τῆς πίστεως ὅχι τῆς «ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐν δυνάμει Θεοῦ» (Κορ. Α' Β' 5).

Μήπως «Οἱ Ἅγιοι πάντες ποὺ κατηγωνίσαντο βασιλείας, εὐρεῖαν στήματα λεόντων...» (Ἐβρ. ΙΑ' 33), ἦσαν πτυχιούχοι Πανεπιστημίων; Ἄν παραστῇ ἀνάγκη νὰ δώσωμεν τὴν «μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐντὸς Συνόδου Σοφῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἔχετε ὁμεῖς, θὰ εὐρεθῇ ἔστω καὶ ἀγοράματος, νὰ κατασχῶν ὁ τὸν «Ἀρειον», ὡς πάλαι ποτέ, ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, διότι θὰ ἔχη μαζί του τὸν Κ.Η.Ι. Χριστόν, ὁ οὗτος διεβεβαίωσεν περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ Ἱερόν Εὐαγγελιὸν Του Λον. ΚΑ' 14—15. Ἐν παρόδῳ δὲ λέγω ὅτι προκειμένου νὰ ἔχομεν πτυχία καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμεν ὡς ὁμεῖς διὰ νὰ δείξητε τὴν «Ἀγάπην» σας ὁρθότερον εἶναι νὰ μὴν ἔχομεν.

Περαίνων, φίλε κ. Διευθυντά ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἐρώτησιν: Ποιοὶ οἱ λόγοι τῆς μεταστροφῆς σας ἔναντι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν;

Μετ' ἐκτιμήσεως
ΑΘ Κ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
 Ν. Γαζοπούλου 17 Βόλος

θε ἄλλο παρὰ φίλος εἴσθε, διότι πῶς ἡμπορεῖ νὰ νοηθῇ, ὅτι εἴμεθα σιμπαθεῖς καὶ ἀγαπητοί, καθ' ἣν στιγμήν μᾶς ἐντάσσετε μετὰ τῶν Κομμουνιστῶν, Προτεσταντῶν, Χιλιαστῶν;

Ἀναφέρετε, ὅτι «συμπαθεῖς διὰ τοὺς διωγμούς, ἀγαπητοὶ διὰ τὸν ζῆλον τῶν». Ἀλλ' οὐ πάντες ἔχουσιν ζῆλον. Καὶ ἐκ τῶν ἐχόντων, οὐ πάντες κατ' ἐπίγνῶσιν». Συμπέρασμα, ζῆλος καθόλου. Ὑπομῖτε ἀσφαλῶς τὴν νοημοσύνην ἡμῶν, ἀπειθυνόμενοι πρὸς «ἀστοιχεύτους καὶ ἀγοράματους», ὡς μᾶς ἀποκαλεῖτε. Πῶς διὰ σκάνδαλα, παρανομίας, ἀσυνδοσίας κλπ.; Πῶς ἡμπορεῖ νὰ διατείνεσθε, ὅτι διάκεισθε φιλικῶς πρὸς ἡμᾶς, ὅταν μᾶς κατηγορεῖτε, ὅτι εἴμεθα ψεῦστα, κακόδοιοι, ἀγοράματα καὶ ἀστοιχεῖται; Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κατέχετε τὴν «σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου» καὶ νομίζετε ὅτι κατέχοντες αὐτὴν δύνασθε νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε διὰ νὰ μᾶς δείξητε τὴν «ΑΓΑΠΗΝ ΣΑΣ».

Ἀλλὰ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἀγοράματους «μὴ δυναμένους νὰ δώσουν τὴν μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας» γνωρίζετε κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν δὲν ἐπετρέπετο ἡ φοίτησις Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων εἰς Πανεπιστήμια. Πῶς λοιπόν, νὰ ἔχομεν ἐγγράμματους κληρικούς; Ἀπορίας ἄξιον, ὅμως, εἶναι πῶς ἐνὸς πνευματικῆς ἡγέτης τῆς παρατάξεώς σας εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «ΣΠΙΘΑΣ» ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ κληρικοῦ καὶ ὅχι τόσο εἰς γραμματικὰς γνώσεις, μᾶς κατηγορεῖτε ὅτι στερούμεθα γραμματικῶν γνώσεων; ἢ μήπως αὐτὸ δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτας; Δὲν νομίζομεν, ὅτι στερούμεθα ἀρετῶν. Τοῦτο αὐτὸ βεβαιοῦτε καὶ σεῖς εἰς τὸ ἄρθρον σας, ὅτι «εἰς τὸν κόσμον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὑπάρχει ἀρετὴ ἀδαμαντίνη». Ἐὰν εὐρίσκοντα εἰς τοὺς κόλπους μας ὁμοίμενοι ποὺ καὶ αὐτοὶ σὰν ἄνθρωποι σφάλουν, δὲν θὰ ἐγκαταλείψομεν τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν διατήρησιν τῶν πατρῶων παραδόσεων.

Ὅπως καὶ σεῖς δὲν ἐξέρχεσθε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ ὡς γράφετε «... εἰς τὴν οἰκονομίαν μας παρουσιάζονται μοντέρνα ἀντιλήψεις καὶ κακὰ παραδείγματα.», διατὶ νὰ μὴ ἰσχύῃ τὸ ἴδιον καὶ δι' ἡμᾶς; ὅπως ἐπίσης καὶ αὐτὸ ποὺ γράφετε «ἀπὸ ἀνθρωπίνης πλευρᾶς ὡς εκπροσώπησις καὶ ὡς μέλη εἶχε πάντοτε τὰς ἀτελείας τῆς».

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἁρθρου σας γράφετε, ὅτι «δὲν ἐξερχόμεθα ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ παραμένομεν εἰς αὐτὴν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ τὴν διορθώσωμεν». Διατὶ δὲν παρεμείνατε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως τὴν παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀλλ' ἐξῆλθετε ἐξ αὐτῆς καὶ ἠκολούθησατε τὴν καινοτομήσαν Ἐκκλησίαν καὶ παραμένετε ἐν αὐτῇ; Μή-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

πως ἔσφαλлон τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς μὴ καλῶς λαλῆσαν καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐφαρμόσαντες ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας περίπου τὸ ἑορτολόγιον μὲ τὸ τότε ὑπάρχον ἐν ἰσχύϊ ἡμερολόγιον, ὥσάν νὰ μὴ ἐγνώριζον τὸ πρὸς (Γαλ. 4.10.11) ποῦ ὑποδεικνύετε πρὸς ἡμᾶς; γράφοντες, ὅτι τὸ ὡς ἄνω χωρίον οὐδὲν μᾶς λέγει. Εἰς ἡμᾶς πολλὰ λέγει, ἀλλὰ εἰς τοὺς πρωταγίωνες κυρούς Μελ. Μεταξάκη καὶ Χροστ. Παπαδόπουλον καὶ εἰς ὑμᾶς οὐδὲν λέγει καὶ τοῦτο διότι ἔσεῖς παρετηρήσατε «ἡμέρας μῆνας καὶ καιρούς» καὶ ἐπέφερατε τὴν ἀλλαγὴν εἰς τὸ ἑορτολόγιον μὲ τὴν προσθήκην τῶν 13 ἡμερῶν καὶ σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, διασπᾶσαντες οὕτω τὴν ἐνότητα Αὐτῆς ἀθετοῦντες καὶ τὰ τοῦ Κυρίου (Ματθ. ΙΒ' 25).

Ἡμεῖς ἀκριβῶς δὲν δίδομεν σημασίαν εἰς «ἡμέρας, μῆνας καὶ καιρούς», ἀλλ' ἀκολουθοῦμεν τὸ πνεῦμα κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Θεσ. Β' 15) καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Δὲν εἴμεθα ἡμερολάτραι, ὅπως θέλετε νὰ μᾶς χαρακτηρίσητε νομιζόντες, ὅτι δίδομεν μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος καὶ εἰς τὴν αὐθαίρετον ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου SIC VOLO SIC FACIO. Ἔτσι θέλω, ἔτσι κάνω. Ταῦτα ἐγνώριζεν ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς παρατάξεώς σας καὶ μᾶς ἀπεκάλει «σκληρὸ καρόδι, τροχοπέδι κ.λ.π.» καὶ ὅταν παρενοθῆ εἰς συγκέντρωσίν μας ἐδικαιολόγησε τὴν παρουσίαν του εἰπὼν, ὅτι «ἦλθα νὰ ἀναπνεύσω ἀέρα Ὁρθοδοξίας». Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος σας ἠκούσαμεν ἐπαίνους διὰ τὴν γραμμὴν, ἣν ἀκολουθοῦμεν, καὶ τώρα μᾶς κατηγορεῖτε, ὅτι πνίγομεν τὸν χριστιανισμόν «εἰς 13 σταγόνas ὕδατος». Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, πότε εἴχατε δίκαιον τότε ἢ τώρα; ἔαν τότε διατὶ μᾶς κατηγορεῖτε τώρα; ἔαν τώρα, δὲν νομιζετε ὀνίμως μᾶς συμβουλευέτε;

Τὸ δὲ πρὸς Γαλάτας ΣΤ' 12—13 ποῦ ἀναφέρετε ὅτι παρασύρομεν μέλη τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, νομιζόμεν ἀρμόζει μᾶλλον εἰς ὑμᾶς, διότι διὰ νὰ φανῇτε ἀρεστοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅχι μόνον ἐδέχθητε τὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ καὶ μένετε ἐν αὐτῇ «ἵνα μὴ τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκησθε».

Ὡς πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς μας διαιρέσεις τοῦτο ἔχομεν νὰ τονίσωμεν, ὅτι δὲν εἴμεθα «κόμματα καὶ κομματίδια. Εἴμεθα διηρημένοι εἰς δύο καὶ τὰ αἶτια εἶναι γνωστὰ εἰς ὑμᾶς κάλλιον παντὸς ἄλλου. Δι'

Πανηγύρεις

Τὴν 17 Ἰανουαρίου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς εἰς Κουκουθιάνας (Μεταμόρφωσις) Ἀττικῆς.

Τὴν 19 Ἰανουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς εἰς Δράμαν.

Τὴν 30 Ἰανουαρίου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ 1) Θεσσαλονίκης 2) Δράμας 3) Κορίνθου.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δραχμάς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
Τιμὴ Φύλλου δρχ.		1

ἐνίους Ἱερεῖς δι' ἰδιοτελεῖς λόγους δημιουργήσαντας ἴδια θυσιαστήρια, δὲν εὐθύνεται ἡ Ἥγεσία ἡμῶν, διότι δὲν ἔχει ἐξουσιαστικὴν δύναμιν. Ἐπιτρέπεται εἰς Ἱερεῖς ν' ἀνέκουν εἰς Σωματεῖα ὡς συμβαίνει δις σιγῶς παρ' ὑμῖν; Περαίνοντες τονίζομεν, ὅτι τὰ δημοσιευθέντα ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ δὲν εἶναι ἀπόρροια ἀγάτης, ἀλλὰ μίσους καὶ κακίας, διὰ λόγους οὓς γνωρίζετε ὑμεῖς. Διότι ἐὰν πράγματι εἴμεθα σιμπαθεῖς καὶ ἀγαπητοί, ὡς διατείνεσθε, θὰ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσατε τὸ πρὸς τοῦτο παράγγελμα τοῦ Κυρίου (Ματθ. ΙΗ' 15) καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Γαλάτ. ΣΤ' Ι, καὶ οὐχὶ ὡς ἐπράξατε τοῦτο δημοσίως.

Φιλικώτατα διὰ τὸ παράστημα Γ.Ο.Χ. Βόλου

Π ρ ό ε δ ρ ο ς

Νικόλαος Γκουντόπουλος

Ἀξ)κός Χωρ)κῆς ἐ. ἀ Βόλος